

описа нѣкой, явявахъ ся на благоо-
разно-то му лице.

Господжя Линдія почувствова дъл-
бочайше състрададаніе, добросърдечно
благоволеніе и нѣкакъвъ видъ почитаніе
къ момиче-то; нѣ като не щеше да го
обеспокои въ молитвѣ-тѣ, не приближи
до него, освѣнъ кога ся исправи; тогава
му продума съ сладкъ глаазъ ѿ рѣче:
„ Любезно чядо много си прискърбно!
Что ти е? Зачто плачешъ? „ Горко ми,“
отговори момиче-то, и новы сълы поте-
хъ изъ очи му, кои мокряхъ лице-то.

„ Днесъ е една година откакъ е по-
чинялъ баща ми, и осемъ дни има, отк о-
га-то погрѣбохъ майка ми.“

—” Зачто ся молишь прочее тол-
кози тѣло къ небе-то “? Повтори Г-
жя-та. „ —” За да приемне милость за-
радъ менѣ, “ отговори момиче-то; „ Зач-
то-то, освѣнъ Бога друго, приближище нѣ-
мамъ. Вѣйстинъ убо още съмъ въ дома дѣто
живѣяхъ мои-ти покойни родители, нѣ не
щѣ да могъ веке да седѣ тамъ; днесъ
ступанѣ-тѣ на дома пакъ ми извѣсти